

sko-katolickou jako takovou s jejími příslušníky, ačkoli církev římsko-katolická jako taková není předmětem ochrany podle § 14 čís. 3 zák. na ochr. rep. Není však v rozsudkových důvodech zjištěno, pokud se týče uvedeno nic, čím by byl opodstatněn rozsudkový výrok, že obžalovaný popuzoval k zášti proti příslušníkům církve katolické, naopak vyskytuje se v nich v různých obměnách jen rčení, že obžalovaný dal svými slovy najevo nepřátelské zaujetí proti církvi římsko-katolické a proti příslušníkům náboženství římsko-katolického, a že celý obsah jeho řeči svědčí o tom, že je nepřátelsky zaujat proti řečené církvi a tím i proti jejím příslušníkům; povinností soudu bylo však objasniti v rozsudku, kterými úvahami dospěl k závěru, že popuzování obžalovaného k zášti (k nepřátelskému zaujetí) proti řečené církvi je zároveň i popuzováním proti jejím příslušníkům. Zmateční stížnost připomíná vhodně, že církev jako taková ustanovením § 14 čís. 3 zákona na ochranu republiky chráněna není, právě tak jako jí není chráněno jen několik jednotlivců, nýbrž jen skupiny obyvatelů. Rozsudkové důvody nezjišťují ani, v čem by měl aspoň nepřímou oporu další bod rozsudkového výroku, že obžalovaný popuzoval k zášti proti příslušníkům církve katolické pro jejich náboženství. Nestačí v tom směru o sobě obrát rozsudkových důvodů, že obžalovaný dal svými slovy najevo nepřátelské zaujetí proti příslušníkům náboženství římsko-katolického. Zmateční stížnost dovozuje v podstatě správně, že popuzování musí míti přímý vztah k náboženství skupiny obyvatelů, proti níž je popuzováno. A v tomto rozhodném směru nemají rozsudkové důvody zjištění. Anž bylo třeba obírat se s ostatními výtkami a námitkami uplatňovanými zmateční stížností s hlediska důvodu zmatečnosti podle čís. 3, 4, 5, 9 b) § 281 tr. ř., bylo jí již se shora řečených důvodů vyhověti, napadený rozsudek podle § 288 čís. 3 tr. ř. zrušiti a věc vrátiti nalézacímu soudu, by jí znova projednal a rozhodl. Při tom bude věcí nalézacího soudu, by, až zjistí a vyloží smysl, dosah a cíl závadného projevu obžalovaného, zkoumal, zda projev ten nezakládá snad skutkovou podstatu některého jiného deliktu, najmě přečinu podle § 303, odst. 1 případ třetí tr. zák., neslušného chování v čase veřejného provozování náboženství, ze kterého jiným může vzejíti pohoršení, a jehož se podle judikatury může dopustiti i náboženský služebník, který náboženské úkony vykonává (viz sb. nejv. soudu vídeňského 1582/92 a 3227/1906).

Čís. 4098.

Zmatečnost vykročení z mezí zákonné sazby (§ 281 čís. 11 tr. ř.) předpokládá, že již zákon sám určuje určitou zvláštní trestní sazbu dle přitěžujících nebo polehčujících okolností, pojatých již do skutkové podstaty určitého trestného činu (na př. §§ 94, 97, 100 tr. zák.).

Podle § 55 tr. zák. soud sice může zkrátiti trest i pod 6 měsíců, avšak takové zkrácení není nutné. Výměrou trestu v mezích sazby i při použití § 55 tr. zák. nevykročil soud ze své moci trestní.

(Rozh. ze dne 11. března 1931, Zm I 105/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 9. ledna 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Hmotněprávní zmatečnost podle § 281 čís. 11 tr. ř. spatřuje stížnost v tom, že obžalovanému byl vyměřen trest v mezích zákonné sazby, ač bylo použito ustanovení § 55 tr. zák. Přehlíží, že podle tohoto předpisu může sice soud zkrátit trest i pod 6 měsíců, že však takové zkrácení není nutné a za okolností § 55 tr. zák. soudu nařízené, takže výměrou trestu v mezích sazby i při použití § 55 tr. zák. nevykročil ještě soud ze své trestní moci. Poukazuje-li stížnost na polehčující okolnosti, na něž podle jejího názoru měl být rovněž vzat zřetel, provádí tak jen odvolání do výše trestu, ne však zmatečnost podle § 281 čís. 11 tr. ř., neboť zmatečnost vykročení z mezí zákonné sazby předpokládá, že již zákon sám určuje určitou zvláštní trestní sazbu podle přitěžujících nebo polehčujících okolností »v zákoně jmenovitě uvedených«, t. j. pojatých již do skutkové podstaty určitého trestného činu (srovn. na př. §§ 94, 97, 100 tr. zák.). Výtkou, že obžalovaný neměl být zbaven práva volebního, an nejednal z důvodů zistných a nečestných, popírá zmateční stížnost prostě opačné přesvědčení soudu rozsudkem vyjádřené a posuzována s hlediska uplatňovaného zmatku podle § 281 čís. 11 tr. ř. není výtka ta zákonným provedením této zmatečnosti.

Čís. 4099.

Srážka automobilu, jedoucího po hlavní silnici, s motocyklem, jedoucím po vedlejší silnici, na křižovatce obou silnic.

Úplně přehledná křižovatka neskýtává konkrétní nebezpečí, s nímž by jezdec musel počítati, jen, je-li úplně volná. I na přehledné křižovatce jest však konkrétní nebezpečí, blíží-li se k ní z různých stran vozidla, jež se tam mohou střetnouti.

Zavinění řidiče automobilu, jel-li nepřipustnou rychlostí, a řidiče motocyklu, nedbal-li rychlosti auta a nezařídil-li se zřetelem k ní způsob své jízdy tak, by nedošlo ke srážce.

Řidič silostroje nemůže spoléhati na to, že řidič jiného silostroje bude dbáti zvyklosti (že vozidlo jedoucí po vedlejší silnici nechá předjet vozidlo jedoucí po hlavní silnici).

(Rozh. ze dne 11. března 1931, Zm II 437/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu trest-